

Uitspraak B 2025002/2025-45-01

commissie van beroep seksuele intimidatie

Samen voor een veilige en eerlijke sport

UITSPRAAK VAN DE COMMISSIE VAN BEROEP

Kamer : **Beroep**
 Leden van de kamer
 (kamervoorzitter) : mr. E.J. Rutten
 (lid) : mr. H. Ram
 (lid) : mr. drs. N. Nierop
 (juridisch secretaris) : mr. M.G. Verkerk
 Zaaknummer : **B 2025002/2025-45-01**

In de zaak van:

1. Beklaagde in hoger beroep

Naam : [beklaagde]
 Adres : [adres]
 PC/Gemeente : [woonplaats]
 Lid van de sportbond : Nederlandse Basketball Bond

2. Aangever in eerste aanleg

Naam sportbond : Nederlandse Basketball Bond (hierna: NBB)
 Vertegenwoordigd door : mr. J.D. Koster (aanklager bij het ISR)

3. Het procesverloop

- Op 16 april 2025 heeft de aanklager namens de NBB aangifte gedaan van overtreding door beklaagde van het Tuchtreglement Seksuele Intimidatie, april 2019 (hierna: Reglement SI).
- De tuchtcommissie van het ISR heeft op 30 juni 2025 uitspraak gedaan. De tuchtcommissie heeft beklaagde vrijgesproken.
- De uitspraak is op 30 juni 2025 verzonden aan partijen.
- De aanklager heeft bij beroepschrift van 10 juli 2025 beroep aangetekend tegen de uitspraak van de tuchtcommissie.
- Beklaagde is in de gelegenheid gesteld om een verweerschrift in te dienen.
- Per e-mail van 20 juli 2025 heeft beklaagde laten weten van die gelegenheid geen gebruik te maken en dat hij ervan uitgaat dat de beslissing gehandhaafd blijft. Per e-mail van 1 augustus 2025 heeft hij nader toegelicht dat hij zonder advocaat niet in staat is om verweer te voeren.
- De commissie van beroep heeft besloten om de zaak zonder mondelinge behandeling schriftelijk af te doen.

4. De procedure in eerste aanleg

- 4.1. Op 26 november 2024 heeft [voorzitter], voorzitter van [club] (hierna: de vereniging), melding gedaan van seksueel grensoverschrijdend gedrag door beklaagde. De aanklager heeft namens de NBB op 16 april 2025 aangifte gedaan bij de tuchtcommissie van overtreding van het Reglement SI. In de aangifte wordt beklaagde verweten dat hij artikel 6 lid 11 sub v van het Reglement SI heeft overtreden door:
als trainer/coach van het team [team], op een wedstrijddag op [datum wedstrijd], op het moment dat het team in een groepskring stond, met zijn arm langs de rug van een speelster ([slachtoffer], hierna: [slachtoffer]) is gegleden en haar vervolgens in haar bil heeft geknepen.
- 4.2. De aanklager heeft verzocht om aan beklaagde als sanctie een verbod tot het uitoefenen van de functie van trainer/begeleider (in de breedste zin van het woord) op te leggen voor de duur van drie maanden, waarvan één maand voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.
- 4.3. Beklaagde heeft verweer gevoerd. Hij heeft aangevoerd dat hij niet in de billen van [slachtoffer] heeft geknepen en dus onschuldig is. Hij heeft aangegeven dat hij zijn eigen onschuld niet kan bewijzen, maar hij heeft wel gewezen op de verklaring van [getuige 1] (hierna: [getuige 1]), die heeft gezien dat een teamgenootje van [slachtoffer] heeft gedaan wat hem wordt verweten.
- 4.4. De tuchtcommissie heeft zich bevoegd verklaard om van de zaak kennis te nemen en heeft geoordeeld dat op basis van de verklaringen en het dossier niet met voldoende zekerheid kan worden vastgesteld wat er precies is gebeurd en dat daarmee niet voldoende aannemelijk is geworden dat beklaagde grensoverschrijdend en daarmee tuchtrechtelijk verwijtbaar gedrag heeft vertoond. De tuchtcommissie heeft hem daarom vrijgesproken.
De tuchtcommissie heeft – kort samengevat – in de uitspraak overwogen dat:
 - [slachtoffer] niet consistent verklaart over wanneer het incident heeft plaatsgevonden (rechtsoverweging 5.10);
 - de verklaringen van [getuige 2] (hierna: [getuige 2]), [ouders van teamgenoot] (hierna: [ouders van teamgenoot]) (de ouders van [teamgenoot], een teamgenootje van [slachtoffer]) en de vader van [slachtoffer] verklaringen ‘van horen zeggen’ zijn (rechtsoverweging 5.9);
 - de aangeleverde foto van een groepskring, die tijdens de wedstrijd is genomen, de verklaring van [slachtoffer] niet ondersteunt (rechtsoverweging 5.11) en
 - de verklaring van [slachtoffer] niet wordt ondersteund door de verklaring van [getuige 1] (rechtsoverweging 5.12).

5. De gronden van beroep

De aanklager is in hoger beroep gegaan tegen de uitspraak van de tuchtcommissie. Het is de aanklager bekend dat de verklaringen van [getuige 2], [vader van teamgenoot] en de vader van [slachtoffer] verklaringen ‘van horen zeggen’ zijn en dat de verklaring van [slachtoffer] niet wordt ondersteund door de foto en de verklaring van [getuige 1].

Toch besteedt de tuchtcommissie volgens de aanklager slechts aandacht aan die punten, terwijl zij geen aandacht besteedt aan de overwegingen van de aanklager waarin uiteengezet is welke onderzoeksbevindingen de verklaring van [slachtoffer] wél ondersteunen: haar eigen gedetailleerde verklaring en de door de getuigen [getuige 2], [vader van teamgenoot], [moeder van teamgenoot] en de vader van [slachtoffer] waargenomen heftige emoties bij [slachtoffer] direct of kort na het incident.

Uit de verklaring van [slachtoffer] volgt dat het incident heeft plaatsgevonden tijdens de timeout na de pauze en vlak voordat het derde kwart begon. Dit was voor [slachtoffer] het einde van de wedstrijd, aangezien zij – zo verklaren zowel [slachtoffer] als [getuige 2] – als wisselspeler op de bank moest gaan zitten en daarna niet meer heeft gespeeld.

[getuige 2] heeft verder verklaard dat [slachtoffer] naar haar toe kwam toen zij uit het veld kwam en zei: “What the fuck, [beklaagde] kneep mij in mijn kont”, waarbij zij zag dat [slachtoffer] gechoqueerd was.

[vader van teamgenoot] heeft verklaard dat [slachtoffer] in de auto tijdens de terugweg van de wedstrijd zei dat beklaagde niet aan haar kont mocht zitten en [moeder van teamgenoot] heeft verklaard dat zij ergernis bij [slachtoffer] voelde.

De vader van [slachtoffer] heeft verklaard dat [slachtoffer] bij thuiskomst na het douchen huilend naar hem toe is gekomen en emotioneel haar verhaal heeft gedaan.

Volgens de aanklager kunnen deze verklaringen fungeren als steunbewijs, nu het in het onderhavige geval gaat om heftige emoties die doorgaans direct of kort na het incident door getuigen zijn waargenomen.

De aanklager vindt het daarom voldoende aannemelijk dat beklaagde [slachtoffer] in haar bil heeft geknepen en daarmee artikel 6 lid 11 sub v van het Reglement SI heeft overtreden. Hij vordert dat aan beklaagde een functie-uitsluiting van drie maanden wordt opgelegd, waarvan één maand voorwaardelijk, met een proeftijd van twee jaar.

6. De beoordeling door de commissie van beroep

Bevoegdheid en ontvankelijkheid

- 6.1. Beklaagde was lid van de NBB ten tijde van de verweten gedraging. Op grond van de statuten van de NBB worden overtredingen met betrekking tot seksuele intimidatie berecht door de tuchtcommissie en de commissie van beroep van het ISR met inachtneming van het Reglement SI. De bevoegdheid van de commissie van beroep van het ISR is daarmee gegeven.
- 6.2. De commissie van beroep stelt vast dat het ingestelde beroep voldoet aan de eisen die daaraan in het Reglement SI worden gesteld. Er zijn ook geen formele bezwaren die aan behandeling van de tuchtzaak door de commissie van beroep in de weg staan.

Beoordelingskader

- 6.3. Beoordeeld moet worden of het voldoende aannemelijk is dat de aan beklaagde verweten gedragingen door hem zijn begaan en zo een overtreding opleveren van het Reglement SI.

- 6.4. Voor de vraag of er sprake is van een overtreding van het Reglement SI zijn medebepalend de opvattingen in de Nederlandse maatschappij met betrekking tot seksuele intimidatie en de gewoonten of gebruiken bij de desbetreffende sportbond ten tijde van de overtreding. Op grond van artikel 8 lid 5 van het Reglement SI is het bewijs van een overtreding geleverd wanneer op grond van de feiten en omstandigheden het voldoende aannemelijk is dat de beklaagde de overtreding heeft begaan.

Inhoudelijke beoordeling

- 6.5. De commissie van beroep is van oordeel dat niet voldoende aannemelijk is geworden dat beklaagde de aan hem verweten gedraging, te weten het knippen in de bil van [slachtoffer], heeft begaan. Dat oordeel berust op het feit dat pas kan worden beoordeeld of sprake is van een tuchtrechtelijk verwijt, als vastgesteld kan worden welke feiten daaraan ten grondslag gelegd kunnen worden. In dit geval kan de commissie van beroep die feiten niet vaststellen, omdat het onderzoek daarover onvoldoende duidelijkheid heeft opgeleverd.
- 6.6. Het onderzoek heeft bestaan uit het horen van getuigen die van [slachtoffer] hebben gehoord wat er gebeurd was, en het horen van een getuige ([getuige 1]) die bij de wedstrijd aanwezig is geweest en uit eigen waarneming heeft verklaard wat er volgens hem gebeurd is. Ook is onderzoek gedaan naar een foto waarop zowel beklaagde als [slachtoffer] te zien zijn, die tijdens of na de wedstrijd is gemaakt.
- 6.7. Met de aanklager is de commissie van beroep eens dat de verklaring van [getuige 1] niet bijdraagt aan de vaststelling van de relevante feiten omdat hij weliswaar heeft verklaard dat hij heeft gezien dat één van de teamgenoten van [slachtoffer] haar hand op de bil van een ander teamlid legde, maar hij niet heeft gezien wie in haar bil kneep en hij ook niet weet tijdens welk moment in de wedstrijd dit gebeurde.
- 6.8. Ook de foto (waarop beklaagde en [slachtoffer] in een kring staan, tegenover elkaar, waarbij beklaagde zijn armen om twee teamgenoten van [slachtoffer] heengeslagen heeft die naast hem staan) draagt niet bij aan de vaststelling van de relevante feiten. Weliswaar heeft de aanklager gesteld dat dat komt omdat de foto is gemaakt aan het einde van de wedstrijd terwijl het incident al eerder, namelijk vlak voor de start van het derde kwart, is gemaakt, maar dat berust op een aanname van de aanklager. Er is namelijk geen gedegen onderzoek gedaan naar het begin- en eindtijdstip van de wedstrijd, met als gevolg dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld wanneer de foto is gemaakt, en dus ook niet of de foto al dan niet op het bewuste moment is gemaakt.
- 6.9. Wat resteert zijn de verklaringen van de andere getuigen ([getuige 2], [de vader en moeder van teamgenoot] en de vader van [slachtoffer]). Zij hebben allemaal niet uit eigen waarneming verklaard. Zij hebben van [slachtoffer] gehoord wat er volgens haar gebeurd was. Het betreft hier dus 'de auditu-verklaringen'. De auditu-verklaringen zijn alleen voldoende om als steunbewijs te kunnen dienen, als deze een zelfstandige waarneming van de getuigen inhouden ten aanzien van de emotionele toestand van het slachtoffer op het moment van het incident, of vlak erna.

6.10. De verklaring van de vader van [slachtoffer] over de emotionele toestand van [slachtoffer] kan niet als steunbewijs dienen. Hij heeft immers pas van [slachtoffer] gehoord wat er was gebeurd toen zij alweer thuis was en gedoucht had. Bovendien heeft hij tijdens het gesprek met de onderzoekscommissie niets verklaard over de emotionele toestand van [slachtoffer] op het moment dat zij vertelde wat er was gebeurd, en heeft [slachtoffer] daar zelf ook niets over verklaard. Dat zij hem huilend zou hebben verteld wat er was gebeurd, is alleen naar voren gekomen in de brief die hij heeft gestuurd aan de ouders van het team van [slachtoffer] en het bestuur van de vereniging.

6.11. Ook de verklaringen van [vader van teamgenoot] en [moeder van teamgenoot] kunnen niet als steunbewijs dienen. [vader van teamgenoot] heeft verklaard over het moment dat [slachtoffer] na de wedstrijd bij hem (en [moeder van teamgenoot]) in de auto zat en vertelde wat er gebeurd was. Volgens hem verklaarde zij op zijn vraag wanneer het was gebeurd: "Nu net, tijdens de wedstrijd, aan het einde van de wedstrijd". Aan het einde van zijn verklaring verklaart [vader van teamgenoot] nog dat [slachtoffer] niets gezegd heeft van een time-out. Dat is echter in strijd met de verklaring van [slachtoffer] dat de verweten gedraging tijdens de time-out vlak voor het begin van het derde kwart zou zijn gebeurd. [vader van teamgenoot] heeft niets verklaard over de emotionele toestand van [slachtoffer] op het moment dat zij in de auto over het gebeuren vertelde.

[moeder van teamgenoot] heeft verklaard over de emotie die zij voelde bij [slachtoffer] toen [slachtoffer] in de auto vertelde wat er was gebeurd. Zij vertelde dat zij ergernis bij haar voelde. Op de vervolgvraag van de onderzoekers of ze meer het idee had dat [slachtoffer] al gefrustreerd was en wat de reden daarvan kon zijn, heeft [moeder van teamgenoot] verklaard dat er 'vooraf gezien al heel veel frustratie was (bij [slachtoffer]): niet bij het team horen, weinig speeltijd hebben.' Omdat uit haar verklaring blijkt dat zij op dat moment niet heeft doorgevraagd wat er was gebeurd, kan die ergernis dus ook een andere oorzaak hebben gehad, zoals het verliezen van de wedstrijd, of het feit dat ze na de time-out niet meer was opgesteld, of een geheel andere oorzaak.

6.12. Wat overblijft is de verklaring van [getuige 2]. Zij is de enige die direct na de vermeende verweten gedraging de emotionele toestand van [slachtoffer] heeft waargenomen. Volgens haar was [slachtoffer] 'gechoqueerd' toen zij vertelde wat er was gebeurd. De onderzoekers hebben echter nagelaten om bij [getuige 2] door te vragen op de emotionele toestand van [slachtoffer] op dat moment. Ook is nagelaten om door te vragen naar het moment waarop de verweten gedraging zou hebben plaatsgevonden en naar het moment waarop [slachtoffer] haar vertelde wat er zou zijn gebeurd. Daarom kan ook deze verklaring niet als steunbewijs dienen.

6.13. De commissie van beroep is op grond van het vorenstaande dan ook van oordeel dat op basis van bovengenoemde verklaringen en het dossier niet met voldoende zekerheid kan worden vastgesteld wat er precies is gebeurd. De onderzoekers hebben onvoldoende doorgevraagd op feiten en omstandigheden, op inconsistenties en op emoties. Daarmee is niet voldoende aannemelijk geworden dat beklaagde grensoverschrijdend en daarmee tuchtrechtelijk verwijtbaar gedrag heeft vertoond. Er bestaat daarom geen grond voor vernietiging van de uitspraak van de tuchtcommissie.

- 6.14. De commissie van beroep merkt in het kader van de zorgvuldigheid van het onderzoek nog het volgende op.

In de verklaringen van [slachtoffer] en [getuige 2] zijn delen zwartgelakt, zonder dat duidelijk is geworden wie dat heeft gedaan en om welke reden deze delen zijn weggelakt. Zo kan niet worden nagegaan of relevante (belastende of ontlastende) informatie is weggelaten en of de verslagen volledig en betrouwbaar zijn.

Bovendien hebben er duo-verhoren plaatsgevonden bij [slachtoffer] (in aanwezigheid van haar vader), [getuige 2] (in aanwezigheid van haar vader) en [vader van teamgenoot] (in aanwezigheid van zijn vrouw [moeder van teamgenoot]). Genoemde aanwezigen hadden allen echter een duidelijke bijdrage aan het gesprek. Voor de objectiviteit van het onderzoek is van belang dat getuigen zoveel mogelijk alleen worden gehoord en in ieder geval niet tegelijk met iemand die een rol speelt in het onderzoek. In overweging wordt dan ook gegeven om meer aandacht te besteden aan de vraag op welke wijze zowel volwassenen als minderjarigen in dit soort zaken worden gehoord. Ten slotte adviseert de commissie van beroep meer aandacht te besteden aan het vaststellen van objectiveerbare feiten.

7. De kostenveroordeling

De kosten van de behandeling van de zaak komen op grond van artikel 25 lid 11 van het Reglement SI voor de NBB. Die kosten worden vastgesteld op € 500,- en bestaan met name uit de kosten van bijstand van het ambtelijk en juridisch secretariaat van het ISR.

8. De uitspraak

De commissie van beroep:

- verklaart zich bevoegd om van de tuchtzaak in beroep kennis te nemen;
- bekrachtigt de beslissing van de tuchtcommissie in eerste aanleg;
- stelt de kosten van de behandeling vast op een bedrag van € 500,- en bepaalt dat deze kosten ten laste komen van de NBB.

Hilversum, 30 september 2025

mr. E.J. Rutten
(kamervoorzitter)

mr. M.G. Verkerk
(juridisch secretaris)

Afschrift verzonden d.d.:
Paraaf ambtelijk secretaris: